

I saw you in my dream

คุณในฝัน

ทดลองอ่าน

afterday เขียน

Kiripantasy ภาพ

I saw YOU in my dream
คุณในฝัน

I saw YOU in my dream คุณในฝัน

afterday เขียว

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2654-0

ภาพประกอบ Kiripantasy

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 279 บาท

พินับ

กระดานชนอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

สำหรับหลายคน ความฝันเป็นดินแดนประหลาด เรามีคำอธิบายมากมายหลายด้านเกี่ยวกับความฝัน ถึงกระนั้นมันก็ยังให้ความรู้สึกและประสบการณ์ที่ยากจะบรรยาย อีกทั้งเราคงเคยได้ยินเรื่องเกี่ยวกับการทำนายฝัน ทั้งในลัทธิโหราศาสตร์หรือแม้แต่ในปัจจุบัน ความเชื่อที่ว่าความฝันสามารถบอกเหตุการณ์ในอนาคตได้นั้นมีมานานมากเหลือเกิน

นายเอกของเราในเล่มนี้ก็มีฝันที่บอกอนาคตได้ค่ะ แต่มครั้งนี้ยังมาในรูปแบบ 'อนาคตสายหวาน' เพราะเขาฝันถึงชายผู้ซึ่งจะมาเป็นคนรัก แต่คนในฝันคนนั้นดันเป็นคนที่เขาไม่ชอบหน้า เป็นพี่ชายข้างบ้านที่แกล้งเขามาทั้งชีวิต แล้วจะเป็นไปได้หรือที่เขาจะรักหวานชื่นกับพี่คนนั้น

การเห็นอนาคตที่ไม่น่าจะเกิดขึ้นได้เลย...ถ้าคุณผู้อ่านเจอประสบการณ์แบบนี้จะทำยังไงคะ

แล้วนายเอกของเราจะจัดการเรื่องนี้ได้หรือไม่ ไปติดตามเรื่องราวกันค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่
www.facebook.com/everyyyyy

☆ Prologue

ประเทศไทยเป็นเมืองพุทธ...

ก๊อ ก๊อ

ไออยผงกหัวขึ้นมาจากหมอน ลูบหน้าตัวเองแล้วสูดลมหายใจเข้าลึกๆ เพื่อปลุกร่างกายให้ตื่น เขาเอื้อมมือไปหยิบโทรศัพท์มือถือถือมากอดดู เห็นนาฬิกาบอกเวลาตีห้าสี่สิบยังไม่เจ็บบ้างคำว่า Saturday ด้านใต้ตัวเลขเลย

ก๊อ ก๊อ ก๊อ ก๊อ ก๊อ ก๊อ

"แมมมมมมม!"

"ตื่นได้แล้วเจ้าไออย!" เสียงแม่มดังมาจากหลังประตู มีเสียงเคาะคลอประกอบจังหวะไปด้วย ธรรมชาติที่ไหนอะ

"วันนี้วันเสาร์ ไออยจะนอนนน" ปลุกกันทำไมตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่างเนี่ย!

"วันนี้วันพระ ตื่นมาใส่บาตรกับแม่"

"แม่ชวนพ่อสิ!" ว่าเสียงดังกลับก่อนจะมุดศีรษะใต้หมอน

"ใส่กันทั้งบ้านเนี่ยแหละ ลูกมาเลยนะ"

"แม่ เมื่อคืนไอยนอนดึก" ยังฝันได้ไม่กี่ชั่วโมงเอง

"พี่อยู่กับไอยยังตื่นแล้วเลย"

ถามจริง?! ทั้งที่ไอยมันเป็นตัวการทำให้เขา่วงขนาดนี้เนี่ยนะ

"แม่อ๋อย่ามัว ไอ้ไอยชวนไอยเล่นเกมถึงตีสอง จะเอาอะไรมาตื่น"

"ไม่เชื่อก็ออกมาดู เขาช่วยกันเตรียมของอยู่ข้างล่าง เหลือไอยคนเดียว"

เอาแต่นอนปลูกไม้ยอมตื่นสักที" แม่ร้ายยาว เคาะประตูแน่นๆ อีกสองครั้ง
"ถ้าไม้ยอมตื่น วันนี้ไม่ต้องกินข้าวเช้า"

"แม่!"

เสียงเคาะประตูหยุดลงพร้อมกับเสียงฝีเท้าของแม่ที่ค่อยๆ ห่างออกไป
ไอยพ่นลมหายใจออกแรงๆ ดีแทนตีขากับเตียงอย่างไม่พอใจ ลูกขึ้นแล้ว
ทำหน้ายุ่งกับตัวเอง

วันหยุดแบบนี้ทำไมต้องมาตื่นตั้งแต่ตีห้าครั้งด้วยเนี่ย!

การตื่นมาใส่บาตรก็มีข้อดีอยู่มาก

ซึ่งหนึ่งในข้อดีที่เขาประทับใจที่สุดก็คือเช้าวันนั้นอาหารจะเต็มโต๊ะไปหมด

ไอยยิ้มรำตอนเห็นต้มยำไก่ร้อนๆ ถ้วยใหญ่ มีทั้งปลาหมึกผัดเผ็ด
ปลาทุ้มเค็ม กุ้งทอดกระเทียม ไข่เจียวฟู ยำวุ้นเส้นใส่หมูยอเยอะๆ สารพัด
ของโปรดที่ทำให้รู้สึกว่าการเมืองพุทธอย่างประเทศไทยก็ไม่ได้แย่

อาหารฝีมือแม่เนี่ยแหละสุดยอดเลย!

"สรุปไอยกับโยเลือกกันได้หรือยังว่าจะเข้าคณะอะไร" พ่อเอ่ยปากถาม
ระหว่างมื้ออาหาร

"ผมเลือกนิเทศ ม.อ. ครับ" เพื่อนสนิทข้างบ้านที่โตมาด้วยกันตั้งแต่อนุบาล
ตอบกลับ "เมื่อคืนก็คุยกับไอยอยู่ ไอยบอกว่าน่าจะรู้ตอนเช้า"

คนตัวสูงที่สุดที่นั่งอยู่ด้านซ้ายของโยหัวเราะเบาๆ "น่าจะรู้ตอนเช้าคืออะไร
มีบอกล่วงหน้าด้วยหรือว่าจะรู้ตอนไหน"

ไอยขมวดคิ้วضب ค้อนใส่คนที่ยุ่งไม่เข้าเรื่อง "พี่โยไม่เกี่ยวสักหน่อย"
คนนี้จะชอบแกล้ง แกล้งเขามาตั้งแต่เด็กยันโต เห็นหน้าที่ไรเหมือนมีกระดาก
เขียนตัวโตๆ ว่า 'อย่าเข้าใกล้' เปะอยู่กลางหน้าผากทุกที

"พี่คุยกับโย"

"ผมก็คุยกับโย"

"แต่ประโยคเมื่อก็มีชื่อพี่" อีกฝ่ายยิ้มมุมปาก ยกคิ้วกว่นประสาธ ทำเอา
เขาต้องกัดริมฝีปากด้วยความไม่พอใจ

"เสียงพี่เขาอีกแล้ว" แม่ว่า ใช้ช้อนนิ้วเคาะหน้าผากคนตัวเล็กสุด
ทำไมทำแบบนี้ละ เข้าข้างศัตรูได้ยังไง เขาเนียลูกชายคนเดียวของบ้านนะ!
"แม่อีกเห็น พี่ว่าไอยก่อน"

"พี่เขาว่าที่ไหน เขาแค่ถามซ้ำๆ"

ไอยก้อปากพะงาบ บางทีเขาก้อยากจะถามว่าจริงๆ แล้วคนที่
ลูกบ้านนี้คือพี่ยกกับไอโยหรือเปล่า ทั้งรักทั้งเข้าข้าง คนตรงนี้จะร้องเองอยู่แล้ว
"แม่ม"

"เสียงเก่งเรานะ"

เนีย ได้ยินเสียงอะไรไหม

อ้อ...เสียงเขาตกกระป๋องเอง

"แล้วตกลงรู้หรือยังว่าจะเข้าคณะอะไร" เป็นบุญเหลือเกินที่พ่อลากลับ
เข้าเรื่องก่อนจะไปไกลกว่านั้น เดี่ยวอาหารอร่อยๆ ได้จัดขึ้นเพราะคนกว่นประสาท
ตรงนั้นพอดี

"วิศวะครับ"

โยเล็กคิ้วสูง "มึงไม่ชอบเลขไม่ใช่ไง ทำไมเข้าวิศวะ" อันที่จริงเขาแปลกใจ
ตั้งแต่ที่มันเลือกสายตอน ม.4 แล้ว เกลียดเลขขบหายดันเรียนวิทยุ-คณิต

"เออน่า ภาวภาว"

"เขาอะไรมารุ่ง เลือกที่ชอบไม่ดีกว่าหรอ" เอาอีกละ ยุ่งอีกละ

"รู้ได้ไงว่าผมไม่ชอบวิศวะ" คนตัวเล็กสุดได้อีกฝ่ายกลับทันควัน "ไม่เคยบอก
พี่รู้สึกหน่อยว่าไม่ชอบ"

"เห็นๆ อยู่ว่าเกลียดเลข ทำการบ้านเลขที่ไรหน้ายุ่งทุกที"

"แต่ก็ทำได้ปะล่ะ"

"ทำได้กับชอบทำมันไม่เหมือนกัน" ยูว่า เอ้อมไปตักปลาหมึกใส่จานตัวเอง
คนตัวเล็กพึดพึด นันมันขึ้นใหญ่สุดเลยนะ!

ไอยกหน้ามู๋ เขาโคตรไม่ชอบเลขที่ยูยิ้มมุมปากแบบนั้น อีกฝ่าย
ชอบทำใจเย็นและพูดจาเหมือนรู้ไปเสียทุกอย่าง

โดยเฉพาะเรื่องของเขา...

แต่แล้วยังไงล่ะ "เลือกแล้ว วิสวะ" ไม่ใช่เรื่องของพี่ผู้ลักหน้อย
"วิสวะก็ดี เลือกแล้วก็ตั้งใจอ่านหนังสือล่ะ" นี่สิ พ่อเขาน่ารักที่สุดในโลก
"เข้าใจได้"

"ครับพ่อ" โอ้ยยิ่งกว้าง รับรองว่าไม่ทำให้พ่อผิดหวังแน่นอน ก็เมื่อคืน
เขาฝันเห็นตัวเองเรียนอยู่คณะวิศวะ มหา'ลัยเดียวกับโยนี่นา

สิบเจ็ดปีแล้ว ที่ความฝันในทุกคืนสิ้นเดือนที่หกและสิบสองของปี
ไม่เคยพลาด เห็นอะไรเป็นไปตามนั้นไม่ผิดแน่

เพราะมันรออยู่ได้เลย...

☆ 1st Dream

"ตัวเป็นชน"

"แม่มมมม 'ไอยเจ็บ!' คนตัวเล็กสะดุ้งตอนที่ถูกดึงหูจากด้านหลังแล้ว
ดิ้งขึ้น เจ็บจนต้องขยับลูกนั่งตาม 'เจ็บๆๆๆ แม่เจ็บบบบ"

"ก็ดึงให้เจ็บนี่แหละ"

ไอยยกมือกุมหูตัวเอง แล้วซ่อนตามองคนที่ทำร้ายร่างกายเขาได้อย่าง
เลือดเย็น เจ็บจนน้ำตาแทบเส็ด "หูขาดไปจะทำไงอะแม่ รุนแรง"

"ตั้งแต่ปิดทอมาก็ชี้แจงตัวเป็นชน คิดว่าเข้ามาหา'ลัยแล้วจะทำตัวสบาย
ยังไ้กันได้เหรอตัวดี"

"เพิ่งปิดได้สองวันเอง ไอยก็เหนื่อย ขอพักหน่อยสิแม่อะ"

"ทำตัวไม่มีประโยชน์อยู่นั่นแหละ ถูกลงมเกลื่อนไปหมด เก็บได้แล้ว
แม่จะกวาดพื้น"

"เก็บไปเดี๋ยวก็รกอีกอะ"

"ไอย"

"รู้แล้วค้าบๆ"

"ว่างแบบนี้ก็น่าจะออกไปเรียนกับโย"

"โหย ไม่เอาอะแม่ เรียนเทนนิสไอยไม่ถนัด" จริงๆ คือไม่ถนัดกีฬาสักชนิด

"ก็ไม่เห็นถนัดอะไรสักอย่าง"

"พูดอย่างนี้ไม่ได้นะแม่"

"อะไร"

"กินกับนอนนี่ไอย่เก่งที่สุดในซอยแล้ว"

คนเป็นแม่สายหน้า ผักชีระชะลูกชายเบาๆ "ลูกไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า"

"วันหยุดแบบนี้ใครเขาอาบน้ำกันอะแม่ อยู่ในชุดนอนทั้งวันไปเลย"

"ไปเอานิสัยที่เถียงแบบนี้มาจากพ่อเธอแน่ๆ"

"เดี๋ยวไอย่จะฟ้องพ่อ"

"ชี้มาสามศอกไปฟ้องเลย" แม่ยิ้มเยาะ "เอาอย่างลูกบ้านข้างๆ บ้าง
เธอนะ คนน้องเอาเวลารว่างไปเล่นกีฬา ส่วนคนที่มาช่วยพ่อจัดสวนอยู่ข้างล่าง
แล้วดูลูกชายบ้านนี้ นอนอืดเป็นหมูเคี้ยวขนมแซ่แอร์อยู่เนี่ย"

"เนี่ย แม่ไม่รัก เป็นเด็กมีปัญหา"

"ไม่ต้องพูดเยาะแล้ว ลูกไปอาบน้ำ เดี่ยวออกไปช่วยพี่ยูซื้อต้นไม้"
ไดยีนแบบนั้นแล้วเด็กหนุ่มก็สะดุ้งโหยง แง่งใส่ สายหวัปฏิสระไมหยุด

"ไอย่ไม่ไป!"

เขาก็น่าจะรู้ว่าไม่เคยชนะแม่เลยสักครั้ง

ผู้หญิงของพ่อนี้่นากลัวจริงๆ

"ทำหน้าบูดเป็นตุตเลย"

ไอย่ขมวดคิ้วแน่นขึ้น หันไปแยกเขี้ยวให้คนที่จิ้มนิ้วลงที่แก้มเขา ผละหนึ
จนหัวเกือบโขกกระเจกรดแล้วเนี่ย หัวโนไปใครจะรับผิดชอบ! "อย่าโดนตัว!"

"Don't touch my hair!"

คนตัวเล็กยิ่งหน้ามุ่ยเข้าไปอีกตอนที่อีกฝ่ายพูดประโยคภาษาอังกฤษคั่นหู
ด้วยสำเนียงบริติชเสียดัง

"ไม่เล่น" ไอย่ยิ่งหน้ามุ่ยเมื่ออีกคนยังคงทำหน้าเย้าแหย่ไม่เลิก "ซัปรถ
เสียบๆ ไปเลย ไม่ได้อยากมาด้วยหรอกนะถ้าแม่ไม่สั่งอะ อีกอย่างแค่ซื้อต้นไม้
ทำไมมาคนเดียวไม่ได้ เป็นพี่ยูคนเก่งของแม่ไม่ใช่เหรอ"

"พูดเหมือนเด็กขี้อิจฉา"

"ไม่ได้จิกจิก!" อีกฝ่ายหัวเราะ มองเขาแล้วยกยิ้ม รอยยิ้มที่คนอื่นคงมอง

ตาค้าง แต่สำหรับเขาก็คือการถอนประสาทตีๆ นี่แหละ "บอกว่าย่าจิ้มไง!"

"ก็ชอบทำหน้าบึ้ง อมลม"

"ไม่ได้อมลม อีกอย่างนี่คืออาการไม่จอย เข้าใจปะ ไม่จอยอะ"

"อะๆ ไม่จอยก็ไม่จอย" ยุกไก่ไหล "ตอนแรกว่าจะแะกินขนมตรงอเวนิว ตรงข้ามสวนต้นไม้สักหน่อย ไม่จอยขนาดนี้ไม่แะแล้วกันนะอะ"

"..."

"โอ้เราก็นึกว่าจะอยากกินแพนเค้กร้านประจำเสียอีก ไกลคริสต์มาสแล้ว ด้วยคงมีเมนูใหม่ๆ เยอะ เสียตายอะ"

"..."

"ไว้ชวนโยมมากก็ได้"

"อ๊อย! จะแะก็แะ ผมแะเป็นเพื่อนก็ได้ ไม่เห็นต้องไปชวนโยมเลย มันเล่นเทนนิสเหนื่อยจะได้ซื้อไปฝาก คนเราต้องมีน้ำใจ"

คนโตกว่ายิ้มกว้าง พยักหน้าหลายๆ ครั้ง "เนอะ คนเราต้องมึ้นน้ำใจ"

นั่นไง แะเขาเรื่องไม่ยากมาช่วยยกต้นไม้แน่ๆ แล้วยิงเจ็บหนักขึ้นไปอีก เพราะรู้ตัวว่าต้นไม้พวกนี้อีกฝ่ายมาช่วยซื้อไปจัดสวนบ้านเขาด้วยซ้ำ "เกลียดฟิยูชะมัด"

"ขอบคุณนะครับ"

เนี่ย! เกลียด!!

"เหนื่อยอะไรขนาดนั้นล่ะ" คนตัวสูงว่าอย่างขบขันเมื่อเห็นโยมนั่งเหยียดขาหมดแรงอยู่ที่ฟุตปาธข้างรถ หลังจากช่วยขนกระถางต้นไม้ที่ซื้อทั้งหมดขึ้นหลังรถกระบะเรียบร้อยแล้ว

"ร้อน..." เหนื่อยไม่เท่าไรหรอก แต่อากาศร้อนขนาดนี้ไม่สู้จริงๆ ซึมเป็นหมาแล้ว

"ออกกำลังกายบ้างนะ แค่นี้ก็หน้าแดงแจ๋แล้ว"

"ยุ่ง ใครจะถือแบบฟิยูอะ"

"ถือเป็นคำชมแล้วกันนะ" ยุกยิ้ม เดินเข้ามาส่งมือให้ "เอ้าลูก เดี่ยวพาไป"

กินขนม"

"อยากกินขนม"

"ก็ลูกสิ" อีกฝ่ายก้มมือที่ยื่นมาให้จับ "เร็ว"

ไอยเบะปาก ยันตัวลุกขึ้นยืนด้วยตัวเองก่อนจะเอ่ยปากแล้วรีบเดินขึ้นรถ

"แต่ไม่อยากไปกินกับพี่ยู"

ยูมองตามคนที่สะบัดตัวขึ้นรถแล้วปิดประตูอย่างรวดเร็วไปก่อนจะหัวเราะ
ก็เป็นเสียแบบนี้เงาถึงชอบเหยยให้ดิ้น

เพื่อนสนิทของน้องชายที่บ้านอยู่ข้างกันนี้มันน่าแกล้งจริงๆ

"กินดีๆ หน่อย เลอะไปถึงแก้มแล้ว" ยูว่า หยิบทิชชูบนโต๊ะแล้วเอ้อมไป
ปาดๆ ตรงที่เลอะให้ "ไม่ต้องรีบ พี่ไม่แย่งหรอก"

ไอยเบะหน้าหนี "ฮึ้ย ไม่ต้อง เช็ดเองได้" เช็ดแรงขนาดนี้หน้าถลอกพอดี
คนบ้าอะไรมือโคตรหนักเลย ไม่อ่อนโยน!

"คนอุตสาห์มีน้ำใจด้วย"

"เนี่ยเหรอน้ำใจ ทำร้ายร่างกายกันชัดๆ"

"ทำไมก็ไม่เคยดีหรอก"

"เฮ!" เล่นแรงๆ กับเขามาตั้งแต่เด็ก เช็ดแล้วบอกเลย คิดว่าอายุมากกว่า
แล้วจะแกล้งยังงี้ก็ได้เหรอก กะอีแค่สี่ห้าปีมันจะเท่าไรหรอก ที่เห็นยอมๆ
นี่ต่อให้ก่อนเหรอกนะ ไวสูงกว่านี้จะข่มให้หงอยเลย

"พูดเอเดียวฟองแม่อ้อย"

"ชีฟอง เป็นผู้ใหญ่อะไรชีฟอง"

"แล้วเด็กอะไรพูดจาไม่เพราะกับผู้ใหญ่"

"ผู้ใหญ่ที่เห็นเขาชอบแกล้งเด็ก"

"พี่ก็ไม่เคยบอกว่าตัวเองเป็นผู้ใหญ่อะไร มีแต่ไอยเบะนั่นแหละพูด"

"แม่จะหลงผิดมากๆ เอาแต่ว่าผมขี้เถียง คนเถียงเก่งสุดก็ไอยเบะนั่นแหละ"

ยูหัวเราะ "แง้งๆ กับพี่ตลอดเลยนะ" ตั้งแต่เด็กยันโต "วันไหนมีโอกาส
จะกัดกันใหม่เนี่ย"

"อย่าเผลอแล้วกัน"

"ฉีดยาขึ้นย้ง พี่ไม่อยากฉีดยารอบสะดืออะ"

"พี่อู!"

ยุยกนิ้วชี้แตะปากส่งเสียงให้เงียบ "ซู้ววว เสียงดัง"

"ไม่คุยแล้วจะรีบกิน จะได้กลับไปช่วยพ่อทำสวน ส่วนพี่อูไปถึงแล้ว
ไม่ต้องเข้าบ้านผมเลยนะ กลับบ้านตัวเองไปเลย"

คนฟังเลิกคิ้ว "แน่ใจ?"

"แน่ใจ"

"จะซูดหลุมเอง ลงดินเอง ลงต้นไม้เอง ทำทุกอย่างเองหมดเลย?"

"..."

"ให้พ่อหมอกทำหมดไม่ได้นะ เจ็บหลังกันพอดี"

"..."

"ตกลงจะทำเอง?"

"ไม่รู้ ให้โยช่วยก็ได้"

"น้องพี่เล่นเทนนิสมาเหนื่อยๆ ยังจะใช้แรงงานอีกเหรอ เนี่ยใจร้าย"

"..."

คนโตกว่าหัวเราะเมื่อเห็นน้องมันทำหน้ามึนเข้าไปอีก อยากแกล้งต่อ
แต่กลัวจะเกลียดกันไปมากกว่านี้ "เพราะงั้นขอพี่ช่วยละกันนะ คุณเจ้าของบ้าน
อย่าเพ่งไล่กันนะ"

"เกลียดพี่อู"

"จ้ะ"

ได้ยินจนเบื่อแล้วเนี่ยคำนี้

"โอ้โฮย!"

"อ้าว กลับมาละเหรอ" โอยเงยหน้าขึ้นก่อนจะโบกมือทักเมื่อเห็นโย

กำลังเดินเข้ามาในรั้ว

"เออ หิวชิบหาย" อีกฝ่ายว่าพลางทิ้งตัวลงนั่งที่ระเบียงบ้านข้างตัวเขา
"จึก" "โอ๊ยเอื้อมมือมาแย่งส้มในมือเขากับจานแดงโมไปจิ้มใส่ปาก

"ไปอาบน้ำดิ้มึงอะ เหม็นเหม็น"

"เดี๋ยวกูบี๊ดล้างจึกแร้ป้ายจมูกเลย ทำมารังเกียจ"

"เชี่ย ทุเรศสัດ"

"มึงสะอาดมากเลยมั้ง คนที่พอไม่ออกไปไหนก็ไม่อาบน้ำทั้งวันอย่างมึงเนี่ย
กล้ามาด่ากว่าทุเรศหรืออะ"

"แล้วมันจะทำอะไร รีบไปอาบน้ำเลยไป เดี่ยวจะได้กินข้าว" โอยบัดมือไล่
หลังแย่งจานแดงโมคืนมาได้สำเร็จ "แม่ทำสปาเกตตี้ บอกเลยว่าใครถึงโต๊ะก่อน
ได้กั๋งเยอะสุด"

"ได้เยอะได้น้อยก็เห็นมึงแย่งพอกินทุกที"

"พอให้กูเองเถอะ!"

"มองตาละห้อยเป็นหมาหิวแบบนั้น ใครโดนจ้องก็ต้องยอมแบ่งปะวะ"

โอยยักไหล่ ทำเป็นไม่สนใจ

"ว่าแต่สวนสวยเลย" โยหันไปมองรอบๆ จะทักตั้งแต่เดินเข้ามาแล้ว ทว่า
ไม่มีจังหวะ มัวแต่หาโอกาสชกแดงโมอยู่เนี่ย "ที่พี่กูมาช่วยทำตั้งแต่เช้าใช้ปะ
ตอนที่มึงน่าจะนอนกินบ้านกินเมืองอยู่"

"มึงทวงบุญคุณแทนพี่หรือ มึงโดนพี่ยู่จ้างมาใช้ปะ" โอยชี้หน้าเพื่อน
"อย่ามาโกหกกูเลย"

"โกหกบ้าอะไร" โยหัวเราะ "ไอ้เนี่ยมันโนแ่งจริง เกลียดอะไรพี่เขาขนาดนั้นละ
"เดี๋ยวกูไปอาบน้ำล่ะ"

"แม่บอกให้มากินข้าวตอนหกโมง บอกคนร่วบ้านมึงด้วย"

"พูดจาอะไรของมึง ตลก" โยส่ายหน้า "วันนั้นนอนบ้านกูปะ ได้เกมมาใหม่
จัดสักหน่อย"

"เรื่องอะไรจะพลาดดิด"

"จัดไปดิค้าบ"

คนตัวเล็กกำหมัดชนกับเพื่อนอย่างร่าเริง "ก็มาดิค้าบบบ"

ครี๊ดดด

"หวัดดีครับแม่" โยยิ้มกว้างแล้วยกมือไหว้แม่เพื่อนเมื่ออีกฝ่ายเปิดประตูเลื่อนออกมา

"หวัดดีจ๊ะ โยไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าไป อาหารจะเสร็จแล้ว เรียกพี่ยมารด้วยนะ"

"ได้เลยครับแม่ ผมหิวไส้จะขาดแล้ว"

"คืนนี้โยยไปนอนบ้านโยนยะแม่ จะเล่นเกม" ได้จังหวะลูกชายคนเดียวของบ้าน ก็ถือโอกาสแทรก ขอดตอนที่ไอ้โยมันอยู่นี้แหละ เป็นแนวหน้ากันแรงกระแทกให้เขาที เผื่อแม่บ่นอะไรจะได้ไม่ถนัดปากมาก

"เล่นเกมกันทุกคืนเลยเด็กพวกนี้" ทำไมคิดไม่ได้วะไอ้โยย ปกติแม่เคยบ่นไม่ถนัดที่ไหน บ่นได้ทั้งลูกทั้งเพื่อนลูก ลูกคนข้างบ้านก็เหมือนลูกตัวเอง เนี่ยแหละคิดแม่เขา "อย่าให้เด็กกันมาก ตีสองตีสามเนี่ยไม่เอาแล้วนะ พรุ่งนี้เข้าต้องตื่นขึ้นมากินข้าวกันตอนแปดโมง ไม่งั้นแม่จะยึดเกม"

"ต่อรองเป็นเก้าได้ไหมอะแม่"

"ไม่ได้"

โยยทำหน้าที่อดโยย "แม่มม โยมันเรียนเทนนิสมาทั้งวัน มันน่าจะเหนื่อย พรุ่งนี้ให้มันตื่นสายหน่อยไม่ได้เหรอ แม่อย่าใจร้ายซี"

"ไม่ต้องเอาไปอ้างเลยโยย" นั่น ไอ้โย ไอ้มิตรทรยศ ทำตัวเป็นเด็กดี ซื่อใจแม่เขาอีกแล้ว "พรุ่งนี้แปดโมงตรงผมมานั่งรอที่โต๊ะอาหารเลยครับแม่"

แม่ยิ้มหวานใส่ เคยยิ้มให้ลูกตัวเองแบบนี้บ้างไหมถามใจตัวเองดู "น่ารักมากจ๊ะ แล้วถ้าโยมันปลุกไม่ตื่นก็ไม่ต้องรอนะ ให้อดไปเลย"

"เจ็บกว่าอกหักก็คือแม่ไม่รัก"

"เคยแล้วเหรอกหักนะ" แม่เลิกคิ้ว หันมามองลูกชายเหมือนไม่เชื่อ "เอาแต่นอนอืด กินจุ ติดเกมแบบนี้จะเอาเวลาที่ไหนไปจีบสาว"

"ของแบบนี้ไม่ต้องวิ่งตามหรอก เดี่ยวมันจะมากี่มาเอง"

"เขาจะวิ่งหนีกันสิไม่ว่า"

"แม่จะพูดแบบนี้ไม่ได้นะ!" เขาโวยวาย "ไอย่เป็นลูกชายคนเดียวของบ้าน เป็นความหวังของตระกูล ไม่อยากมีเหรอลานน่ารักๆ อะ"

"เอาตัวเองให้รอดแม็กก็พอใจแล้ว ไม่อยากหวังสูงไปกว่านี้เหรอก กลัวเจ็บ"

"แม่มมม!"

คนเป็นแม่สายหัวแล้วเอามือปิดหู ทำหน้าระอาก่อนจะเดินกลับเข้าบ้าน ไป โดยไม่ลืมหันมาพูดเสียงหวานว่ามากินข้าวตอนหกโมงนะลูก แน่نونว่า ไม่ได้พูดกับเขา แต่เป็นเพื่อนสนิทข้างบ้านที่หักหลังกันเก่งที่สุดในโลกนี้ต่างหาก ปีศาจกันทั้งพี่ทั้งน้อง!

ไม่สิ...

ถ้าเอาไปเทียบกับคนกวนประสาทชี้แก้งชอบแหย่นั่นละก็ ไอ่โยก็ เทวดาเดินดินดี ๆ นี่เอง

.

.

.

"โย"

เจ้าของชื่อปรีธตามองเมื่อถูกเรียก เขาเหยียดขาตรงแล้วบิดตัวไปมา พลังขยับตัวอย่างคนสะละลื้อ "...พี่"

"ง่วงกันแล้วก็ไปนอน" คนเป็นพี่ว่า เหลือบตามองเด็กที่ขดตัวกลมหลับปุ๋ย อยู่บนโซฟา เล่นเกมกันจนหลับคาจอยแบบนี้ใช้ได้ทีไหน นอนผิดท่าแบบนี้ เดียวก็ปวดคอปวดตัวกันพอดี

"...ก็โงงแล้วอะ"

"จะตีสองแล้ว"

"อ้อออ ผมเลอลหลับ" โยว่า ยันตัวเองลุกขึ้นนั่ง มองรอบตัวอย่างงุนงง เหมือนยังหาสติที่หายไปไม่เจอ "พี่ยังไม่นอนเหร"

"กำลังจะนอน แต่เห็นไฟข้างนอกยังไม่ปิดเลยออกมาดู เลยรู้เนี่ยว่ามีเด็กสองคนหลับคาเกมกันอยู่หน้าทีวี"

โยยิ้มแห้ง "นิคนิ่งอะพี่"

"ปิดทีวีเก็บของแล้วขึ้นไปนอนบนห้องกันดีกว่า ไป ปลุกไอยด้วย"

"โหย มันปลุกยากอะ คีนี่นอนนี่แล้วกัน" ไหนๆ ก็ชนพูกหมอนกับผ้าห่ม
มากองเต็มห้องนั่งเล่นแล้ว หลับตรงนี้สักคืนจะเป็นอะไรไป

"เดียวตื่นมาก็บ่นปวดนั้นปวดนี่"

"เดียวโยจัดท่านอนไอยใหม่ พียูไม่ต้องห่วง" โยว่า ชูสามนิ้วสัญญา

พี่ชายเขานะน่ารักจะตาย เป็นห่วงทั้งเขาทั้งไอยที่หนึ่ง แต่ไม่รู้ทำไม
เพื่อนเขาไม่เคยจะได้เห็นด้านดีๆ แบบนี้บ้าง

แต่จะไปโทษไอยก็ไม่ได้...เพราะคนตรงหน้าก็ขยับแก้ม ขยับหายใจ
เหลือเกิน

ถึงโดยนิสัยแล้วพี่จะเป็นคนขี้แก้งอยู่แล้วก็เถอะ เพราะตอนเด็กๆ
เขาก็โดนมาไม่น้อยเหมือนกัน แต่กับไอยมันขื่นกว่าขึ้นไปอีก ชัดได้ชัดดี ชัดแสบ
จนถ้าเขาเป็นไอยก็คงมีดำในใจบ้างแหละ

แล้วเหมือนพอรู้ว่าทำแบบไหนแล้วจะโดนเกลียดก็ยิ่งทำหนักเข้าไปอีก
เสียนี้ ชอบให้ไอยมันไวยวายใส่

เป็นโรคจิตอ่อนๆ ซะละมั้งพี่เขา

"ดูกันดีๆ ละ ตรงนี้แอร์มันตกด้วย ระวังไม่สบาย"

คนเป็นน้องพยักหน้ารับ "เดียวจัดการให้ครับ"

"แล้วพุงนี้ไปไหนกันหรือเปล่า"

"เห็นไอยมันบ่นอยากดูหนัง ผมอาจจะไปเป็นเพื่อนช่วงบ่ายๆ" ชดเชย
ที่ปิดเทอมนี้ต้องทิ้งมันให้อยู่คนเดียวบ่อยๆ "พียูไปด้วยกันปะ"

"พุงนี้บ่ายสองพีมีย่างาน"

"ถ่ายที่บ้าน?"

"อืม งานนี้ติดต่อพี่โดยตรง"

"ถ่ายสาวอีกอะดิ"

ยูหัวเราะ "อยากให้ถ่ายหนุ่ม?"

"แน่นอนว่าต้องสาวดิค้าบบบ"

"เอาใหญ่"

"เสร็จก็โงะอะพี่ให้รอกไปด้วยกันเปล่า ดูรอบเย็นๆ คำๆ ก็ได้"

"ไม่อะ ตอนเย็นนัดบั้นไว้"

"พี่ปันจะกลับบ้านหรือ"

"อืมใช่"

"ดีงาม งั้นเดี๋ยวผมดูเสร็จแล้วรีบกลับบ้าน" โยยิ้มกว้าง "ไม่ได้เจอพี่ปันเป็นเดือนแล้วมั้งเนี่ย"

"งานบ้านเยอะ" ยูถอนหายใจ "พี่ก็ไม่เจอนานพอๆ กับโยนั่นแหละ"

"นะ ทำหรงอย"

ยูกระตุกยิ้ม "ใครหรงอย"

"คนติดแฟน"

"เออ ไม่มีบ้างให้รู้ไปอะ"

โยหัวเราะ "ไว้ก่อนละกัน ผมยังไม่อยากเพื่อเหมือนคนแถวนี้ หายใจเข้าก็พี่ปัน หายใจออกก็พี่ปัน"

"แล้วพี่จะรอดู" คนโตกว่าผลักรับหน้าผากน้องเบาๆ "จัดการทุกอย่างให้เรียบร้อยแล้วรีบนอนซะ ดีมากแล้ว พรุ่งนี้ตื่นกินข้าวเช้ากับแม่ฮ้อยแปดโมงไม่ใช่ไง"

"มาปลุกด้วยนะ เดี่ยวหลับยาว"

"เรียกสามที ไม่ตื่นพี่เท"

"กะจะกินข้าวคนเดียวหมดหม้อเลยอะดิเนี่ย ผมจะฟ้องโอย"

"ไว้ชีวิตพี่เหอะ" เรื่องกินเรื่องใหญ่ อย่าไปเล่นเสียว เดี่ยวโดนดักตีหัวขึ้นมาจริงๆ ละทีนี้ ขี้ฮาแย่งข้าวเช้าเด็กมันกินจนหมด"

"ไปนอนไปพี่ยูไม่ต้องห่วง"

"โอเค พี่ปิดไฟตรงบันไดเลยนะ"

"ครี๊"

"ฝันดี"

โยยิ้มรับก่อนตอบกลับด้วยคำเดียวกัน เขามองส่งพี่ชายออกจากห้อง ก่อนจะหันกลับมาเก็บจอยเกมกับปดตีวี เดินไปจับเพื่อนที่เฝ้าพระอินทร์

ไปนานแล้วให้หนอนหายดี ๆ จัดหัวจัดตัวให้เข้าที่ก่อนจะดึงผ้าห่มมาคลุมถึงอก
ปรับแอร์ให้สวิงขึ้นบนแล้วค้างไว้ เดี่ยวลมตกโดนตัวหัวจะถามหาอีก

พอทุกอย่างเรียบร้อยก็มาล้มตัวลงนอนที่ฟูกด้านล่างข้างๆ โซฟาที่เขา
มานอนเล่นเกมตั้งแต่หัวค่ำ ดึงผ้าห่มอีกผืนมาคลุมเอาไว้ ชะโงกหน้ามองคน
ที่ยังคงหลับไม่รู้เรื่อง เขาขยับตัวมันขนาดนี้ยังไม่สะดุ้งสักแอะ

หลับลึกหลับดีจนน่าอิจฉาเลยว้อย

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/6443->